

JOGI FÓRUM PUBLIKÁCIÓ

Mivel számoljon a kutyatartó?

- közigazgatási eljárások, polgári jogviták, szabálysértési és büntetőjogi felelősség

Szerző:

dr. Varga Nóra

Budapest,

2015. március 30.

Amikor megvásároljuk vagy befogadjuk kedvencünket, nem is gondolnánk, hogy mennyi szabályra kell figyelemmel lennünk házi állatunk gondozása során. Jogszabályok széles köre tartalmaz ugyanis az állattartással kapcsolatos rendelkezéseket, amelyeket az állattartóknak ajánlatos ismerniük, mivel e szabályok be nem tartása az állat tulajdonosával szemben közigazgatási hatósági eljárást vonhat maga után, adott esetben a tulajdonos kártérítési, szabálysértési vagy büntetőjogi felelősségét alapozhatja meg, és nem ritkák a kutyatartók ellen indult birtokvédelmi perek sem.

Függetlenül attól, hogy falusias vagy városias környezetben élünk, nap mint nap kapcsolatba kerülünk kutyatartókkal és kedvenceikkel. A háziállatok tartása kerttel nem rendelkező lakóingatlanokban is ma már szokásos jelenség. A kutyatartás általános jellegére tekintettel érdemes áttekinteni a témára vonatkozó főbb szabályokat. Jelen írás a kutyatartásra vonatkozó legfontosabb jogszabályi rendelkezéseket igyekszik összefoglalni, különös tekintettel az ebtartás polgári jogi vonatkozásaira, ezen belül is a birtokvédelmi és kártérítési jogviták eldöntésének főbb szempontjaira.

A kutyatartásra vonatkozó legáltalánosabb szabályokat az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvényben (a továbbiakban: állatvédelmi törvény) találjuk meg. Ez a jogszabály írja elő, hogy az állattartó köteles a jó gazda gondosságával eljárni, az állat fajának, fajtájának és élettani szükségleteinek megfelelő életfeltételekről gondoskodni. Kimondja továbbá, hogy az állat életfeltételeinek kialakításánál tekintettel kell lenni az állat korára, nemére és élettani állapotára.

Az állatvédelmi törvény rendelkezik arról is, hogy az állatokat a gazdája milyen körülmények között köteles elhelyezni. Az erre vonatkozó szabályok szerint az állattartó gondoskodni köteles az állat megfelelő és biztonságos elhelyezéséről, szakszerű gondozásáról, szökésének megakadályozásáról. A megkötve tartott vagy mozgásában egyéb módon korlátozott állat számára is lehetővé kell tenni a zavartalan pihenést és a sérülésmentes mozgást. A szabadban tartott állatok számára pedig biztosítani kell olyan területet, illetve létesítményt, ahol azok veszély esetén, valamint az időjárás káros hatásaival és az egészségre ártalmas hatásokkal szemben védelmet találnak.

Az állatvédelmi törvény tartalmazza továbbá azt a széles körben ismert, és egyre inkább be is tartott szabályt, amely szerint a kedvtelésből tartott állat ürülékét az állattartó a közterületről köteles eltávolítani. Ha nem teszi, a köztisztasági szabálysértés megjelölésű cselekményt követi el. A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. tv. (a továbbiakban: szabálysértési törvény) ugyanis úgy rendelkezik, hogy aki a felügyelete alatt lévő állat által közterületen, a közforgalom célját szolgáló épületben vagy közforgalmi közlekedési eszközön okozott szennyezés megszüntetéséről nem gondoskodik, szabálysértést követ el, és helyszíni bírsággal sújtható.

Az állatvédelmi törvény általában rendelkezik az állattartás legalapvetőbb szabályairól, de a kutyatartókra vonatkozó speciális előírásokat is tartalmaz. Rögzíti, hogy az önkormányzatoknak három évente legalább egy alkalommal ebösszeírást kell végezniük, amelynek során az eb tulajdonosa és tartója köteles a kért adatokat az önkormányzat rendelkezésére bocsátani. A törvény lehetőséget biztosít továbbá az önkormányzatok számára, hogy a négy hónapos kort betöltött eb után az eb tulajdonosától évente ebrendészeti hozzájárulást szedjen. Amennyiben az önkormányzat él ezzel a lehetőséggel, a kutyatulajdonos köteles azt megfizetni, a határidőre meg nem fizetett ebrendészeti hozzájárulás adók módjára behajtandó köztartozás, azaz az önkormányzat minden megelőző eljárás nélkül végrehajtás útján kényszerítheti ki annak megfizetését.

Az állattartásra vonatkozó, az állatvédelmi törvényhez képest cizelláltabb rendelkezéseket találunk a kedvtelésből tartott állatok tartásáról és forgalmazásáról szóló 41/2010. (II.26.) Kormányrendeletben. Ez a jogszabály részletesebben szabályozza az állatok tartásával és az állatokkal való bánásmóddal összefüggő kötelezettségeket. Előírja például, hogy a kedvtelésből tartott állatokkal kíméletesen kell bánni, számukra megfelelő időközönként táplálékot kell biztosítani. Az állatvédelmi törvényhez hasonlóan tartalmaz az ebtartásra vonatkozó speciális szabályokat is. Meghatározza az eb méretéhez igazolón az eb számára biztosítandó élettér legkisebb méretét. Rendelkezik arról, hogy belterület közterületén - kivéve az ebek futtatására kijelölt területet - ebet csak pórázon lehet vezetni, azzal, hogy kutyát csak olyan személy vezethet, aki az eb féken tartására képes. A póráz rögzítéséhez nyakörv vagy hám használható olyan módon, hogy az eb egészségét ne veszélyeztesse. Közterületen az eb tulajdonosának biztosítani kell, hogy

az eb sem más állatot, sem embert harapásával ne veszélyeztethessen. Szájkosarat csak az eb agresszív magatartásának ismerete esetén kell használni, kivéve, ha a szájkosár alkalmazását egyébként más jogszabály (pl. önkormányzati rendelet) előírja. A kutyakölyköket nyolc hetes korukig az anyjukkal kell tartani, a négy hónaposnál idősebb ebeket transzponderrel megjelölve kell tartani.

Kutyatartásra vonatkozó szabályokat a fent ismertetett két jogszabályon túl önkormányzati rendeletekben is találhatunk, az állatvédelmi törvény ugyanis felhatalmazza az önkormányzatokat arra, hogy a kedvtelésből tartott állatok tartásának szabályait rendeletben határozzák meg. Így tehát önkormányzati rendelet írhatja elő az egy lakáson belül tartható ebek számát, vagy a póráz-, illetve szájkosárviselés rendjét. A társasházak szervezeti és működési szabályzatának részét képező házirend ugyancsak tovább szigoríthatja az ebtartás feltételeit. Az állattartók tehát a rájuk irányadó speciális szabályokat a helyi önkormányzat ebrendeletéből, illetve a társasházi házirendből ismerhetik meg.

Ha már tájékozódunk az ebtartásra vonatkozó előírásokról, különös figyelmet kell fordítanunk azok betartására, mivel a mulasztásunk, illetve az előírások figyelmen kívül hagyása számos módon szankcionálható közigazgatási eljárás keretében.

Az állatvédelmi törvény az állattartásra vonatkozó szabályok megsértőjével szemben alkalmazandó többféle jogkövetkezményről is rendelkezik, ezek közül az egyik az állatvédelmi bírság, amit az állatok védelmére, kíméletére vonatkozó jogszabálynak vagy hatósági határozat előírásának megsértővel szemben az állatvédelmi hatóság szabhat ki. A határidőre meg nem fizetett állatvédelmi bírság az ebrendészeti hozzájáruláshoz hasonlóan adók módjára behajtandó köztartozásnak minősül.

Az állatvédelmi törvény szerint az állatvédelmi bírság kiszabása helyett vagy azzal egyidejűleg a hatóság az állattartót a hiányosságok kijavítására, pótlására vagy az állatok gondozásával, a velük való helyes bánásmóddal kapcsolatos állatvédelmi oktatáson való részvételre is kötelezheti. Ezen felül - állatvédelmi bírság kiszabása mellett - 2-8 évre el is tilthatja az állat kedvtelésből való tartásától, ha állatának maradandó egészségkárosodását vagy elpusztulását

okozta, és a kedvtelésből tartott vagy a jövőben tartandó állat jóléte állatvédelmi bírság kiszabásával és az állatvédelmi képzésen való részvételre kötelezéssel sem biztosítható.

A települési önkormányzat jegyzőjének az állatok védelmével, valamint az állatok nyilvántartásával kapcsolatos egyes feladat- és hatásköreiről szóló a 245/1998. (XII. 31.) kormányrendelet szerint továbbá a jegyző, illetve járási hivatal állatvédelmi közigazgatási eljárás keretében meghatározott cselekmény végzésére, tűrésére vagy abbahagyására is kötelezheti az állattartót az állatvédelmi és állattartási szabályok megsértése esetén. Ezen felül az állattartást korlátozhatja vagy meg is tilthatja.

Mindezek a közigazgatási eljárásban alkalmazható jogkövetkezmények állatvédelmi okból szankcionálják a jogsértőket. Az állattartó magatartása azonban nemcsak az ebre lehet veszélyes, hanem szomszédainak is komoly bosszúságot okozhat. Az ebtartással szükségszerűen együtt járnak ugyanis bizonyos zavaró jelenségek, mint az állat által okozott szennyeződések, zaj- és szagártalom, ami a kutyatartó szomszédainak nyugalmaát megzavarhatja, akár egészségüket is veszélyeztetheti. A kutyatartónak ezért a békés együtt élés szabályainak szem előtt mellett kedvencét úgy kell tartania, hogy az állattartás a környezetében élők nyugalmaát szükségtelen mértékben ne zavarja meg. Ha ugyanis a kutyatartó a szomszédok jogos érdekeit nem tartja tiszteletben, a szomszédok az állattartással összefüggő kellemetlenségek miatt birtokvédelmet igényelhetnek a kutyatartóval szemben. Amennyiben megállapítást nyer, hogy a kutyatartó birtokháborítást követett el a szomszédok sérelmére, az eljáró hatóság eltiltja a birtokháborító magatartástól.

A korábbi polgári törvénykönyvünk, azaz a 1959. évi IV. tv. és a hatályos Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) azonos szöveggel tartalmazza a szomszédjog általános szabályát, amely szerint a tulajdonos a dolog használata során köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen szomszédait szükségtelenül zavarná, vagy amellyel jogaik gyakorlását veszélyeztetné. A fentebb már ismertetett 41/2010. (II.26.) Kormányrendelet továbbá előírja, hogy a kedvtelésből tartott állatot úgy kell tartani, hogy az állat tartása lehetővé tegye annak természetes viselkedését, ugyanakkor a környező lakóközösség kialakult élet-és szokásrendjét tartósan és szükségtelenül ne zavarja. E szabályok alapján, akinek a kutyatartás tartósan és szükségtelenül zavarja a nyugalmaát, választásától függően jegyzői

birtokvédelmi eljárást vehet igénybe, vagy birtokvédelmi keresettel a bírósághoz fordulhat, azzal a megkötéssel, hogy amennyiben a zavarástól számított egy év eltelt, a birtokvédelem kizárólag a bíróságtól kérhető.

A szomszédjog fent idézett alapvető szabálya a másokat zavaró tevékenységet nem feltétlenül tiltja, hanem csak akkor, ha a zavarás szükségtelenül történik. Azt, hogy a zavarás szükségtelen-e és azt mások milyen mértékig kötelesek tűrni, az ügy összes körülményének a mérlegelésével kell eldönteni. Nem általánosságban, hanem mindig az adott ügyben kell elbírálni -, hogy a zavarás szükségtelen-e, meghaladja-e az ilyen helyzetben általában elviselhető mértéket (BH 2012.260).

Több közzétett bírósági határozat is támpontot szolgáltat arra nézve, hogy milyen szempontokat kell figyelembe venni a bíróságnak annak elbírálásánál, hogy a kutyatartással járó kifogásolt hatások a szükséges mértéket meghaladják-e vagy sem. A BH 1982.91. számon közzétett döntés szerint az állattartás miatt indult birtokháborítási perben azt kell vizsgálni, hogy az adott környezet jellegére is tekintettel megvalósul-e olyan magatartás, amely az összes számba jövő érdek figyelembe vételével birtokháborító és környezetet sértő magatartásnak minősíthető. Ebből a szempontból jelentősége van annak is, ha a birtokháborítást panaszló fél olyan környezetbe ment lakni, amelyben - éppen a környezet jellegére figyelemmel - az állattartás nem tilos. A városi környezetben - a kisebb ingatlanterület miatt is - a szomszédok bizonyos fokú zavarása előfordulhat, ezt azonban a társadalmi együttélés szabályai szerint a szomszédok kötelesek elviselni. Egyes személyek fokozott érzékenysége ugyanis nem járhat azzal a következménnyel, hogy a szomszéd a közigazgatási hatóság által engedélyezett és ellenőrzött állattartói tevékenység megszüntetésére kényszerüljön.

A BH 1989.148. számon közzétett döntésben a bíróság azt mondta ki, hogy az állattartással kapcsolatos birtokvédelmi perben a bíróságnak mérlegre kell tennie, hogy alperesek által folytatott állattartás olyan jellegű-e, amely a felpereseket az ingatlanuk birtoklásában, annak rendeltetésszerű használatában zavarja. Ennek értékelése során a bíróság nem mellőzheti annak vizsgálatát, hogy az adott környezet jellegére is tekintettel megvalósult-e olyan magatartás, amely az összes számba vehető érdek figyelembevételével birtokháborító magatartásnak minősül. Az olyan

kertes, családi házakkal beépített környezetben, ahol az állattartás megengedett és szokásos, az állattartás önmagában nem kifogásolható. Az állattartással járó hatások szempontjából azonban nem lehet közömbös az állomány nagysága, főként akkor, ha ez a helyben szokásos mértéket rendszeresen és jelentős mértékben meghaladja. Az állattartó tevékenysége nem lehet olyan mértékű, hogy azzal a szomszédos ingatlan tulajdonosát szükségtelenül zavarja.

A BH 2012.206. számon közzétett döntés alapján, ha helyi önkormányzati rendelet engedélyhez köti meghatározott számnál nagyobb számú eb tartását, az engedély hiánya önmagában nem teszi szükségtelenül zavaróvá ennél több eb tartását, ezért önmagában nem jelenti a szomszédjogok sérelmét. Arra is rámutat a döntés, hogy nem tanyasi környezetben sem feltétlenül valósít meg birtokháborítás nagyobb számú kutya tartása. A konkrét ügyben a felperes 1997-ben költözött egy társasházba, míg az alperes ezt megelőzően, már az 1980-as évek végétől kezdődően foglalkozott kutyatartással (tenyésztéssel), és ingatlanát ennek a célnak megfelelően alakította ki. A felperes tehát maga választott lakhelyéül egy olyan lakókörnyezetet, ahol a lakóközösség kialakult élet-és szokásrendje szerint nemcsak kutyát, de még kis és nagy haszonállatot is tartottak. Erre a szempontra is figyelemmel a bíróság a birtokvédelmi kereset elutasítása mellett döntött.

Végző soron a bíróságnak az állattartó, a témánk szerint a kutyatartó és a birtokháborításra hivatkozó szomszéd szembenálló érdekeit, tehát a felperesnek az ingatlan zavartalan használatához fűződő érdekét és az alperesnek a kutyatartáshoz - tenyésztéshez - fűződő gazdasági és személyes érdekét kell összevetnie a birtokvédelmi perben, és ítéletével a zavarás szükségtelen mértékét kell megszüntetnie. Azokat az állattartással összefüggő zavaró hatásokat, amelyek a szükséges mértéket nem haladják meg, a szomszéd tűrni köteles.

A kutyatartással kapcsolatos jogviták nemcsak birtokháborítási ügyek lehetnek. A polgári bíróságok előtt széles körben előforduló másik ügypélya az állattartó kártérítési felelősségének megállapítására irányuló per.

Alapvető szabály, hogy aki állatot tart, felelősséggel tartozik az állat által más személynek okozott kárért. A kutya által okozott sérülés többféle lehet. Megnyilvánulhat az ember testi épségét ért sérelemben (kutyatámadás okozta esztétikai károsodások, kutyaharapás után visszamaradt

hegek, elvesztett testrészek), az ember pszichés állapotában kiváltott negatív változásban (a megrázkódtatás által kiváltott félelem, rémálmok), vagyontárgyakban (ruházatban, lakókörnyezetben, gépjárműben) okozott kárban, vagy más állatokban (más kutyákban, kishaszonállatokban) okozott károkból. Ha a kutya más személynek ilyen típusú károsodást okoz, a kutyatartó kártérítésre kötelezhető a Ptk. 6:562. §-a alapján. Az állattartás körében okozott kár megtérítéséről szóló rendelkezés szerint, aki állatot tart, az állat által másnak okozott kárért felel, kivéve, ha bizonyítja, hogy az állat tartásával kapcsolatban felróhatóság nem terheli.

Az első tisztázandó kérdés e szabállyal kapcsolatba, hogy kit terhel a kártérítési felelősség. Az állat tartója legtöbbször a tulajdonos, de az állattartói minőség végső soron független a tulajdonosi viszonytól. Az állatvédelmi törvényben található definíció alapján az állattartó az állat tulajdonosa, illetve az, aki az állatot, állatállományt gondozza, felügyeli. Ez alapján állattartónak kell tekinteni azt a személyt is, aki az elkóborolt állatot egy időre befogadja, szívésségből gondozza a tulajdonos huzamosabb távolléte alatt, vagy akinek a felügyeletére azt egyébként rábízták.

A kutya által okozott kárért való felelősség felróhatóságon alapul, vagyis az állattartó az eb által okozott kárért való felelősség alól csak akkor mentesül, ha bizonyítja, hogy a kár neki nem felróható okból állt elő. A felróhatóság hiánya pedig akkor állapítható meg, ha a kutyatartás terén úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható volt. A konkrét károkozás vizsgálata során azt kell tehát mérlegelni, hogy a kutyatartás adott módja alkalmas volt-e annak kizárására, hogy az állat másnak kárt okozzon.

Az a kutyatartó, aki a közterületen póráz nélkül hagyja futkosni kutyáját, nyilvánvalóan nem mentesülhet a felelősség alól a kutya károkozása esetén, hiszen elvárható, hogy póráz és szükség esetén szájkosár használatával biztosítsa, hogy kedvence ne okozza más sérülését. Ez következik a 41/2010 (II.26.) kormányrendelet fent már ismertetett azon szabályából is, amely szerint a kutyatartó biztosítani köteles, hogy a kutyája közterületen harapásával senkit ne veszélyeztessen. De megállapítható a felelőssége annak a kutyatartónak is, aki nem közterületen, hanem a saját udvarában tartja a kutyáját szabadon, ha nem biztosítja azt megfelelően, hogy az állat a járókelőket, az ingatlant valamely okból megközelítő személyeket ne érhesse el. Ebben a körben a kutyatartónak az a feladata, hogy megfelelő kerítést létesítsen, amelyen a kutya nem

juthat át, és amelyen át harapni nem tud, illetve a postaládáját úgy helyezze el, hogy a küldeményeit kézbesítő postás ne kerüljön az állathoz veszélyes távolságba. Az udvarban szabadon tartott kutya esetében a kaput is zárva kell tartani, ugyanis ha a nyitott kapun - akár engedély nélkül belépő - személyt az állat megharapja, a gazdi ugyancsak felelősséggel tartozik. A BH 1982.119. számon közzétett határozat szerint a kutyatartó felelőssége fennállt, mert a kapuajtót bezáratlanul hagyta és a kutyája az udvarába engedély nélkül belépő díjbeszedőt megharapta. A kapuajtó bezáratlanul hagyásával ugyanis a kertjébe jogos indokkal belépő személyeket veszélynek tette ki.

A BH 1998. 381. számon közzétett jogeset arra mutatott rá, hogy a bekerítetlen területen tartott kutyát sem elegendő láncon tartani, hiszen az ilyen területre bárki akadály nélkül beléphet. Ebben az ügyben a bíróság megállapította az állattartó felelősségét, amikor egy hét éves kisfiú egy ilyen bekerítetlen területre ment be játszani, és az ott található szájkosárral el nem látott kutya a lánc ellenére elérte és megharapta őt. Mindebből az következik, hogy a külvilágtól a kutyatartónak az állatot minden körülmények között biztonságos távolságban kell tartani.

A kutyatámadások esetében a kárfelelősség szempontjából vizsgálni szükséges a károsult esetleges közrehatását is, amely az állattartó felelősségének részbeni feloldását, vagy a felelősség alóli mentesülését eredményezheti. A Ptk. 6:525. §- a szerint ugyanis a károsultat kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettség terheli. Az e kötelezettségek felróható megszegése miatt keletkezett kárt a károkozó nem köteles megtéríteni. A károkozó és a károsult között a kárt magatartásuk felróhatósága arányában, ha ez nem megállapítható, közrehatásuk arányában kell megosztani. Ha a közrehatás arányát sem lehet megállapítani, a kárt a károkozó és a károsult között egyenlő arányban kell megosztani.

Kutya által okozott sérülés esetén a magától értetődően a károsult önhibáját kell megállapítani, ha a kutyát uszítja, bántalmazza, vagy szándékosan hozzá elérhető közelségbe megy. Az ilyen sértetti magatartás kármegosztáshoz vezethet, vagy akár a kutyatartó mentesülését is eredményezheti abban az esetben, ha a kutyatartó minden tőle telhető óvintézkedést megtett a környezete védelme érdekében, de a sérülés a károsult hibájából mégis bekövetkezett. Szintén kármegosztásra kerülhet sor, ha a sértett nem szándékosan közelíti ugyan meg az állatot, de

egyébként nem jár el kellő óvatossággal. A BH 1982.119. számon közzétett jogesetből az derül ki, hogy nem vezet ugyan a kutyatartó mentesüléséhez az a körülmény, ha a kerítésére a harapós kutyára figyelmeztető táblát helyezett ki, azonban, ha jól láthatóan megfelelő szövegű figyelmeztető táblát helyezett ki a kapura, a kertjébe a nyitva hagyott kapun át engedély nélkül belépő, kutyatámadást elszenvedett díjbeszedőt is mulasztás terheli, és ez esetben a kár megosztásáról kell rendelkezni.

A kármegosztás szempontjából a sértett magatartását az életkorának figyelembe vételével kell értékelni. Nem állapítható meg ugyanis károsulti közrehatás akkor, ha vétőképtelen gyermek megy veszélyesen közel a láncon tartott állathoz. A BH 1998. 381. számon közzétett jogesetben pl. a sértett hét éves, vétőképtelen korban lévő személy volt, így a baleset bekövetkezése során kármegosztásra alapot adó felelőssége, önhibája nem volt megállapítható.

A kutyatartó kártérítési felelőssége szempontjából szükséges kitérni arra is, hogy szigorúbb szabályok vonatkoznak a veszélyes állatnak minősülő kutyák által okozott kár megtérítésének kötelezettségére. Az állatvédelmi törvény szerint a települési jegyző kezdeményezésére az állatvédelmi hatóság az ebet egyedileg veszélyesnek minősítheti, ha már korábban fizikai sérülést okozott, vagy ha az eb fizikai vagy pszichikai állapota alapján feltételezhető, hogy az embernek fizikai sérülést okozhat, és a veszélyhelyzet elhárításához ez szükséges. Az állatvédelmi törvény szerint a veszélyesnek minősített ebet polgári jogi szempontból vadállatnak kell tekinteni, az ilyen kutya gazdája tehát nem a fent ismertetett általános szabályok szerint felel a kutyája által okozott kárért. A Ptk. 6:562. §-a szerint a veszélyes állat tartója a veszélyes üzemi felelősség szabályai szerint felel. A veszélyes üzemi felelősség pedig esetünkben azt jelenti, hogy a kutyatartó csak akkor mentesülhet a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt olyan elháríthatatlan külső ok idézte elő, amely a veszélyes állat tartására vonatkozó tevékenységének körén kívül esik. Igen szűk tehát a mentesülés lehetősége, csak a kutyatartással össze nem függő, vis maiornak minősülő körülmény oldhatja fel az állattartó kártérítési felelősségét.

Megjegyzendő, hogy a veszélyes ebek tartására vonatkozó szabályok megsértését a szabálysértési törvény is szankcionálja. Aki veszélyes ebét nem zárt helyen tartja, vagy nem helyez

el a ház (lakás) bejáratán a veszélyes ebre utaló megfelelő figyelmeztető táblát, a veszélyeztetés kutyával elnevezésű szabálysértést követi el, ami helyszíni bírság kiszabásához vezethet.

A veszélyeztetés kutyával megjelölésű szabálysértés egyedileg veszélyesnek nem minősített kutyával összefüggésben is megvalósulhat. A kutyatartó, aki a felügyelete alatt álló kutyát belterületen felügyelet nélkül bocsátja közterületre, vagy kóborolni hagyja; természeti és védett természeti területen, vagy vadászterületen - a vadászkutya és a triflakereső kutya kivételével póráz nélkül elengedi vagy kóborolni hagyja; szájkosár és póráz nélkül közforgalmú közlekedési eszközön szállítja; élelmiszer-elárúsító üzletbe, közfürdő területére vagy játszótérre beengedi vagy illetőleg beviszi ugyancsak ezt a szabálysértést követi el. Ez utóbbi két eset alól természetesen kivételét képez a vakvezető és egyéb segítő kutya.

A kutyatartónak mindezekon túl nem árt tudatában lennie annak is, hogy ha a kutya másnak sérülést okoz, és bizonyítást nyert, hogy a sérülés a kutya nem megfelelő tartása vagy a gazdájának felelőtlensége miatt következett be, a kutyatartó büntetőjogi felelőssége is felmerülhet. Figyelmen kívül hagyva azt a témánk szempontjából ide nem tartozó esetet, amikor a kutya gazdája szándékosan uszítja az állatot másra, gondatlanságból elkövetett könnyű testi sértés vétsége miatt felelhet a kutyatartó, ha az eb nyolc napon belül gyógyuló, súlyos testi sértés büntette miatt, ha nyolc napon túl gyógyuló sérülést okoz. Az első esetben a kutyatartó két évig terjedő, a második esetben három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ha a testi sértés maradandó fogyatékoságot vagy súlyos egészségromlást okoz, a büntetési tétel egytől öt évig terjedő szabadságvesztés, ha életveszélyt vagy halált okoz, két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés. Ha az állat kerékpárost vagy motorost támad meg, a közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény gondatlan alakzata valósulhat meg. A közúton közlekedő kerékpáros és motoros ugyanis közlekedő járműnek minősül, a kutyatámadás pedig a kerékpáros, motoros elleni erőszaknak tekintendő, amely a közlekedési szituációban veszélyhelyzetet idéz elő. Ha ez a bűncselekmény valósul meg, a kutyatartó egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, a személysérüléssel is járó minősített esetekben akár kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés is lehet az alkalmazandó büntetési tétel.

A fentiek szerint áttekintve a kutyatartásra vonatkozó szabályokat megállapíthatjuk, hogy a témába tartozó jogszabályi rendelkezéseket valamennyi nagy jogágban megtaláljuk. Szükséges továbbá hangsúlyozni, hogy nemcsak a kutyusunk jóléte érdekében, de embertársaink nyugalma és biztonsága szempontjából is fontos, hogy a fent ismertetett szabályok ismeretében, azok betartásával, mindig körültekintően járjunk el kedvencünk gondozása során. Amikor a sokat emlegetett „felelős kutyatartás” kifejezést halljunk, legyünk tudatában annak, hogy ez egyfelől azt a kötelezettséget rója a kutyatartóra, hogy megfelelően gondoskodik arról az élőlényről, akiért felelősséget vállalt, másfelől azt is jelenti, hogy a gazdának biztosítania kell, hogy a kutyája ne okozzon kellemetlenséget sem embertársainak, sem más állatoknak. Ennek a megállapításnak a szem előtt tartása lehet a kulcsa a kutyatulajdonosok és a kutyát nem tartó emberek és családok békés egymás mellett élésének.